

ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

#1 *New York Times* Bestseller

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

• Második könyv •

finep
selection

Vaslánc

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Vaslánc

AZ UTOLSÓ ÓRÁK

• Második könyv •

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Rick Riordannek.

Köszö, hogy megengeded nekem az előkelő di Angelo név használatát.

ELSŐ RÉSZ

KIS JÁTÉKOK

Nemsokára hallani fogtok rólam és a vicces kis játékaimról. Félretettem némi jóféle piros cuccot egy gyömbérsörös üvegbe a legutóbbi melóból, hogy azzal írjak, de úgy besűrűsödött, mint a ragasztó, így nem tudom használni. Remélem, a vörös tinta is megfelelő lesz.

– Hasfelmetsző Jack

London: East End

*K*ÜLÖNÖS ÉS ÚJSZERŰ VOLT ÚJRA EMBERI TESTBEN LENNI. Érezni, ahogy a szél felborzolja a haját, és a hideg hókristályok csiklandozzák az arcát, miközben a macskaköveken sétál. Lóbálni a karját, és lemérni az új lépteinek hosszát.

Épp csak virradt, az utcák lényegében kihaltak voltak. Olykor megpillantott egy-egy utcai árust, aki a behavazott utcán tolt a kocsiját, vagy egy bejárónőt kötényben és vállkendőben, amint a rabszolgamunkájába igyekezett.

Egy hókupacot megkerülve megbotlott, és ráncolni kezdte a homlokát. Igen gyenge volt a teste. Iszonyú nagy szüksége lett volna az erőre. Nem folytathatta tovább nélküle.

Sötét árnyék haladt el előtte. Egy idősebb férfi, munkásoverallban, mélyen a homlokába húzott sapkával, letért a főútvonalról egy sikátorba. Figyelte, ahogy az ember letelepszik egy rekeszre, nekidől a téglafalnak, majd a kopotás kabátjába nyúlva elővesz egy üveg gint, és letekeri a kupakot.

Hangtalanul lépett be a sikátorba. Mindkét oldalon falak emelkedtek, ki-rekesztve a gyenge napfényt. A férfi csipás szemmel pillantott fel rá.

– Mit akarsz?

Az adamantinkés megvillant a halovány fényben. Újra és újra belemélyedt a férfi mellkasába. Vér fröccsent, vörös cseppekkel színezve a mocskos havat.

A gyilkos a földön térdelve felegyenesedett, és vett egy mély lélegzetet. A férfi halálának energiája – az egyetlen hasznos dolog, amit ez a halandó lény

nyújthatott – átáradt belé a késen keresztül. Felállt, hogy felmosolyogjon a tejfehér égboltra. Máris jobban érezte magát. Erősebbnek.

Hamarosan elég erős lesz ahhoz, hogy kiálljon az igazi ellenségeivel szemben. Ahogy sarkon fordult, hogy távozzon a sikátorból, az orra alatt motyogta a nevüket.

James Herondale.

Cordelia Carstairs.

I

A fényes háló

*S mozdulatlanul ül – fiatal még, a föld pedig vén,
 Finoman szemlélődvén,
 Magához hívja a férfiakat, hogy fényes hálóját nézzék,
 Amit szőni tud, míg a szív, a test és az élet tart.
 A rózsza és a mák az ő virága.
 Hol van már ő – ó, Lilit – a férfi, kinek illata,
 Lány csókjai és édes alvása mind kelepcébe csal?
 – Dante Gabriel Rossetti: A test szépsége –*

FÜSTÖS TÉLI KÖD TELEPEDETT LONDON VÁROSÁRA: kinyújtotta homályos csápjait az utcákra, az épületeket pedig fakó árnyalatokba burkolta. Elsápasztotta a pusztuló fákat, ahogy Lucie Herondale végighajtotta a hintóját a Chiswick-ház hosszú, elhanyagolt kocsifelhajtóján. A ház teteje úgy emelkedett ki a ködből, akár a Himalája egyik csúcsa a felhők közül.

Csókot nyomott a lova, Balios orrára, s takarót terített rá, mielőtt otthagya a bejárati ajtó lépcsője tövében, és eliramodott a teraszos kert romjai felé. Elhaladt Vergilius és Szophoklész indákkal befutott, repedezett szobra mellett, amiknek a végtagjaik letörve heverték a gazban. A többi szobrot részben eltakarták már a lelógó faágak és a túlburjánzott bokrok, mintha fel akarta volna falni őket a sűrű növényzet.

Lucie egy felborult rózsalugast átlépve végre odaért a régi téglalékepülethez a kertben. A teteje már rég eltűnt; a lány kicsit úgy érezte, mintha egy elhagyatott vadászkunyhóra lelt volna az ingoványban. Még egy vékony szürke füstcsíkot is látott belőle felszállni. Ha ez a *Gyönyörű Cordeliában* történt volna, akkor egy örült, ámde jóképű herceg tántorog elő a csalitosból – ám soha semmi nem úgy történik, ahogy a könyvekben.

A csűr tele volt apró földhányásokkal, ahová a sikertelen kísérleteik eredményeit temették Grace-szel: lezuhant madarak meg macskák mészárolta patkányok és egerek szerencsétlen hulláit, amikbe újra és újra megpróbáltak életet lehelni.

Eddig még semmi sem működött. Grace pedig még csak nem is tudott mindenről. Továbbra sem volt tisztában Lucie képességével, hogy parancsolni tud a holtaknak. Nem tudta, hogy Lucie megpróbálta *megparancsolni* a kis testeknek, hogy keljenek életre, megpróbált *elérni* bennük valamit, amibe belekapaszkodva visszaráncigálhatta volna őket az élők világába. De egyszer sem sikerült neki. Bármelyik részüknek is parancsolhatott Lucie, az elillant a halálukkal együtt.

Ebből semmit sem említett Grace-nek.

Lucie eltűnődött, vállat vont, aztán felment a hatalmas faajtóhoz. Néha felmerült benne a kérdés, hogy mi értelme az ajtónak egy tető nélküli épületen. Most pedig leadta a kopogásával a megbeszélt jelzést: egy-kettő, egy-kettő.

Rögtön hallotta, hogy valaki átsétál a kis épületen, és elhúzza a reteszt, aztán kitarult az ajtó. Komoly és eltökélt arccal Grace Blackthorn állt a küszöbön. Haja még ebben a ködös időben is a vállára omlott és ezüstösen csillogott.

– Eljöttél – állapította meg, inkább meglepetten, mintsem örömmel.

– Megmondtam, hogy jövök – férkőzött be mellette Lucie. A csűr egyetlen helyiségből állt, döngölt padlóval, ami félig fagyos volt.

Egy asztalt toltak a falhoz, amin a Blackthorn család kardja lógott durván megmunkált vaskampókon. Az asztalon szedett-vedett laboratórium: lombikok és az üveg poharak sorakoztak, egy mozsár és egy törő, meg többtucatnyi kémcső. A többi helyet papír- és konzervdobozok foglalták el, némelyik nyitva hevert, a többi pedig üresen állt egy halomban.

Az asztal mellett tűz égett a padlón, innen jött a füst a hiányzó tetőn át. A tűz természetellenesen halk volt, és nem egy farakás égett, hanem egy kőhalom. Zöldes lángnyelvek nyaldosták mohón a föléjük függesztett vasiüstöt. Az üst fénylő fekete főzetet rejtett, aminek a szaga egyszerre emlékeztetett a földére és a vegyszerekére.

Lucie lassan megközelített egy másik, nagyobb asztalt. Azon egy korporsó állt. Az üvegfedélen keresztül pontosan olyannak látta Jesset, mint amikor legutóbb találkoztak: fehér ingben, a tarkóját csiklandozó fekete hajjal. A fiú szemhéja halovány félholdnak tűnt.

Lucie nem madarak, denevérek és egerek kedvéért vonult száműzetésbe. Jesset is megpróbálta visszaparancsolni az életbe, de csak rövid ideig sikerült neki néha, amikor Grace elment valamiért, és magára hagyta őt a fiú holttestével. Még kevésbé ment, mint az állatokkal. Jesse nem volt olyan üres, mint az állatok. Érzett benne valamit: életet, erőt, lelket. De akármilyen volt is az, az élet és a halál között vert gyökeret, amin Lucie nem tudott változtatni. Még a próbálkozástól is betegnek és gyengének érezte magát, mintha valami rosszat tenne.

– Nem tudtam, hogy eljössz-e még – vetette oda Grace. – Már mióta vártalak. Megvan a csattanó maszlág?

– Nehéz volt lelépni – nyúlt a zsebébe a kis csomagért Lucie. – És nem maradhatok sokáig. Cordeliával találkozom ma este.

– A holnapi esküvő miatt? – vette el a csomagot Grace, hogy feltépje. – Azzal neked mi dolgod lenne?

Lucie szúrós pillantást vetett Grace-re, aki viszont úgy tűnt, hogy tényleg nem érti. Grace gyakran nem értette, hogy miért csinálnak az emberek dolgokat, ha az volt a válasz, hogy *pusztán azért, mert így viselkednek a barátok, vagy mert ezt szokás megtenni azért, akit szeretsz.*

– Én vagyok Cordelia *suggenese* – válaszolta. – Én kísérem az oltárhoz, de a szertartás előtt is segítem és támogatom. Ma este elmegyek vele...

Huss. Grace beleöntötte a csomag tartalmát az üstbe. Lángnyelv csapott fel a mennyezet felé, aztán egy füstfelhő. Ecetszagot árasztott.

– Nem kell elmondanod. Biztosra veszem, hogy Cordelia nem kedvel engem.

– Nem fogok veled Cordeliáról beszélgetni – jelentette ki krákogva Lucie.

– Nos, én sem kedvelném magamat az ő helyében – állapította meg Grace. – De nem kell mindent megbeszelnünk. Nem csevegni hívtalak ide.

Belebámult az üstbe. Köd és füst terjengett a kis szobában, homályos derengésbe burkolva Grace-t. Lucie összedörzsölte a kesztyűbe bújtatott kezét, és zakatolni kezdett a szíve, amikor Grace megszólalt:

– *Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*

Miközben Grace kántált, a főzet elkezdett hevesebben fortyogni, az egyre magasabbra szökő lángok pedig elkezdtek sziszegni, s felértek az üstig, aminek a tartalmából kilocsant a földre egy kevés. Lucie ösztönösen hátraugrott, amikor zöld indák törtek elő a talajból, kis híján térdig érő szárazakat, leveleket és bimbókat növesztve.

– Működik! – állt el a lélegzete. – Tényleg működik!

Pillanatnyi öröm látszott Grace egyébként kifejezéstelen arcán. Elindult a koporsó és Jesse felé...

Ám a virágok olyan gyorsan elhervadtak és lehullottak a szárazokról, ahogy előbukkantak. Olyan volt, mintha látták volna felgyorsulni az időt. Lucie tehetetlenül nézte a hulló leveleket a saját súlyuk alatt megrogyott és eltört szárazakkal együtt.

Grace dermedten állt, a porban heverő halott virágokat bámulva. Rápillantott a koporsóra, de Jesse nem moccant.

Persze hogy nem moccant.

Grace-nek megmerevedett a válla a csalódottságtól.

– Legközelebb frissebb mintákat fogok kérni Christophertől – javasolta Lucie. – Vagy erősebb kémlelőszereket. Biztos van valami, amit nem jól csinálunk.

Grace odaállt a bátyja koporsója mellé. Rátette a tenyerét az üvegre. Mozgott a szája, mintha tuttogna valamit; Lucie nem tudta, mit.

– Nem a hozzávalók minőségével van gond – szólalt meg halkan és hűvösen. – Az a baj, hogy túlságosan a tudományra hagyatkozunk. Aktivátorok, kémlelőszerek... A tudomány szánalmasan korlátolt, ha olyan kihívásokról van szó, amilyenre mi is vállalkoztunk.

– Honnan tudod?

– Tudom, hogy butának tartasz, mert sohasem kaptam semmiféle oktatást – nézett rá hűvösen Grace. – De sikerült elolvasnom néhány könyvet még Idrisben. Sőt, a könyvtár nagy részét átböngészttem.

Lucie-nek be kellett látnia, hogy Grace-nek legalább részben igaza van: fogalma sem volt róla, hogy Grace érdeklődik az olvasás iránt, vagy igazándiból bármi iránt, azon kívül, hogy férfiakat gyötörjön, és feltámaszsa Jesset.

– Ha nem a tudományra hagyatkozunk, akkor mit javasolsz?

– Azt, ami nyilvánvaló. Mágiát – magyarázta Grace úgy, ahogy a gyerekeknek szokás. – Nem ezt a gyerekes játékot a varázsigékkel anyám egyik olyan könyvéből, amit még csak meg sem próbált rejtegetni – sziszegte megvetően. – Arról az egyetlen helyről kell hatalmat szereznünk, ahol tényleg van.

– Halottmágiára gondolsz – nyelt egyet Lucie. – A halálból vett hatalomra, hogy elvarázsoljuk vele a holtakat.

– Lehet, hogy vannak, akik gonosznak tartják az ilyen fajta mágiát. De én inkább szükségesnek mondanám.

– Hát, én gonosznak mondanám – felelte Lucie. Képtelen volt leplezni a rosszallását. Úgy tűnt, hogy Grace egymaga jutott döntésre, egyáltalán nem az együttműködésük szellemében. – És én nem akarok gonosz dolgokat művelni.

Grace elutasítóan rázta a fejét, mintha Lucie semmiségen problémázna.

– Muszáj beszélnünk erről egy halottmágussal.

– Egy halottmágussal? – húzta össze magát Lucie. – Kizárt. A Klávé megtiltana még akkor is, ha találnánk valakit.

– És ennek megvan az oka – vágott vissza élesen Grace, és megmarkolta ruhájának többretegű szoknyarészét. Szemlátomást készen állt rá, hogy kísétáljon a csúrból. – Amit meg kell tennünk, az nem teljesen jó. Semmiképpen sem olyasmi, amit az emberek jónak gondolnak. De ezt már tudtad, Lucie, szóval akár abba is hagyhatod, hogy úgy teszel, mintha különb lennél nálam.

– Nem, Grace – állt oda Lucie az ajtó elé. – Én nem akarom, és szerintem Jesse sem akarná. Nem beszélhetnénk egy boszorkánymesterrel? Aki-ben megbízik a Klávé?

– Lehet, hogy a Klávé megbízik bennük, de én nem – közölte lángoló tekintettel Grace. – És azért jutottam arra, hogy együtt kellene dolgoznunk, mert úgy tűnt, hogy Jesse kedvel téged. De még nagyon friss az ismeretség a bátyámmal, életében pedig egyáltalán nem is ismertet. Aligha lehetsz szakértő. Én vagyok a húga, és vissza fogom hozni őt, bármit kell is tennem, akárhogy is. Megértetted, Lucie? – tette fel a kérdést Grace, s vett egy mély lélegzetet. – Itt az ideje eldöntened, hogy a saját tökéletes életed a fontosabb, vagy pedig az, hogy a bátyám visszakaphassa az övét.

Cordelia Carstairsnek megvonaglott az arca, amikor Risa még szorosabban rögzítette a teknőpcáncél fésűt a hajában. Lefogta vele a sötétvörösén kunkorodó fürtjeit, miután a házvezetőnő meggyőzte róla, hogy tűzzék fel egy általa nagyon népszerűnek mondott fazonba.

– Nem kell ennyit bajlódnod ezzel ma este – tiltakozott Cordelia. – Ez csak egy szánkóparti. Úgyis összeviszza fog állni a hajam, akárhány hajtűt vagy fésűt szúrsz bele.

Risa továbbra is rosszálló arcot vágott. Cordelia feltételezte, hogy az asszony szerint kötelességének kellene éreznie mindenféle erőfeszítést tenni, hogy jól fessen a vőlegénye előtt. Elvégre Cordelia éppen James Herondale-hez készült hozzámenni, aki mindenféle társadalmi mérce szerint – árnyvadászoknál és mondénoknál egyaránt – jó partinak számított: jóképű, gazdag, remek kapcsolatokkal rendelkezik, és még kedves is.

Semmi értelme nem lett volna elmondani, hogy nem számít, Cordelia hogy néz ki. Jamest az sem érdekelné, ha nagvestélyiben jelenne meg, vagy éppen anyaszült meztelenül. Semmi haszna nem lett volna, ha megpróbálja elmagyarázni ezt Risának. Sőt, túlságosan kockázatos lett volna bárkinek is elmagyaráznia.

– *Doktáre zibaje men, tu ajene knodet ra negah kon* – tartott elé egy ezüst kézítükröt Risa. *Gyönyörű leányom, nézz bele a tükörbe!*

– Szép lett, Risa – ismerte be Cordelia. A gyöngyberakásos fésűk csak úgy ragyogtak a hajában. – De hogy fogod ezt még tetézni holnapra?

Risa csak kacintott egyet. Legalább valaki várja a holnapot – gondolta Cordelia. Neki valahányszor eszébe jutott az esküvője, legszívesebben kiugrott volna az ablakon.

Holnap utoljára ül majd ebben a szobában, miközben az anyja és Risa selyemvirágokat tűz a hosszú, dús hajába. Holnap olyan boldog menyasszonynak kell látsania, mint amennyire gondosan felöltöztetik majd. Ha Cordeliának szerencséje lesz, akkor a vendégek többségét lefoglalja majd a ruhája holnap. Az ember folyton reménykedik.

Risa gyengéden a vállára koppintott. Cordelia engedelmesen felállt, és még utoljára vett egy mély lélegzetet, mielőtt Risa szorosra húzta a fűzőjét, ami felpolcolta a mellét és kiegyenesítette a gerincét. A fűző lényege – gondolta bosszúsan Cordelia –, hogy minden pillanatban a nők eszébe juttassa, hogy az alakjuk miben tér el a lehetetlen társadalmi ideáltól.

– Elég! – ellenkezett, ahogy belevájt a húsába a bálnacsont. – Szerettem volna enni az összefüvetelen, tudod.

Risa a szemét forgatta. Felemelt egy zöld bársonyruhát, hogy Cordelia belelépjen. Ráigazította a hosszú, szűk ujjakat, habos csipkével a mandzsettánál és a nyakrésznél. Utána következett a ruha hátulján végigfutó összes kis gomb. Szoros volt, Cordeliának fűző nélkül nem sikerült volna belebújni. A Herondale-gyűrű – a menyasszonyság látható jele – ott csillogott a bal kezén, amikor Risa felemelte Cordelia karját, hogy feladja a hátára a Cortanát.

– Indulnom kéne – mondta Cordelia, amikor Risa átnyújtott neki egy apró selyem kezításkát és egy kézmelegítő muffot. – James nem nagyon szokott késni.

Risa kurtán bólintott, ami nála a szívélyes búcsút jelentette.

Igaz – gondolta Cordelia a lépcsőn lefelé susogva. – James tényleg nem nagyon szokott késni. A főlegény feladata elkísérni a hölgyet a partikra és a vacsorákra, limonádét és legyezőt hozni, és táncpartnereként szolgálni. James tökéletesen játszotta a szerepét. Az egész báli szezon alatt hű partnereként szolgált mindenféle könnyfakasztóan unalmas Enklávéseményen, ám ezeket az alkalmakat leszámítva Cordelia alig látta őt. James néha csatlakozott hozzá és a barátaihoz olyan kiruccanásokon, amik valóban élvezetesebbek voltak – egy-egy délutánra az Ördög fogadóban vagy teára Annánál –, de még ott is úgy tűnt, mintha elmerülne a gondolataiban. Nem sok lehetőségük nyílt a jövőjükéről beszélgetni, bár Cordelia nem tudta, mit is mondana pontosan, ha lenne.

– Layla?

Cordelia odaért a kard- és csillagmintával kövezett előcsarnokba, ahol először nem látott senkit. Egy pillanat múlva észrevette, hogy az anyja, Sona áll az ablaknál, aki félrehúzta a függönyt az egyik vékony kezével. Másik keze a kerekedő hasán pihent.

– *Tényleg* te vagy az – állapította meg Sona. Cordelia kénytelen volt észrevenni, hogy mintha elmélyültek volna a sötét karikák az anyja szeme alatt. – Hová indulsz már megint?

– Pouncebyék szánkópartijára a Parliament Hillre – felelte Cordelia. – Borzalmasak, de tényleg, de Alastair is megy, én pedig arra gondoltam, hogy akár el is terelhetném a figyelmemet a holnapi napról.

– Semmi különös nincs abban, ha egy esküvő előtt feszült az ember, Layla *joon* – húzódott mosolyra Sona szája. – Rettegtem az utolsó este, mielőtt hozzám mentem az apádhoz. Kis híján elszöktem egy tejszállító vonaton Konstantinápolyba.

Cordelia vett egy rövid és éles lélegzetet, az anyjának pedig elhalványult a mosolya. *Jaj, szegény* – gondolta Cordelia. Egy hét telt el azóta, hogy az apját, Elias Carstairs-t kiengedték a Basíliásból, az idrisi árnyvadászkórházból. Hónapokig bent tartották – sokkal tovább, mint eleinte számítottak rá –, hogy kigyógyítsák az alkoholproblémájából, amiről a Carstairs család másik három tagja tudott, ám sohasem beszéltek róla.

Öt napja haza kellett volna érkeznie, viszont egy szót sem hallottak felőle. Csupán egy velős levelet küldött Franciaországból. Nem ígérte, hogy Cordelia esküvőjének napjára visszatérne. Nyamvadt egy helyzet volt, amin csak tovább rontott a tény, hogy Cordeliának sem az anyja, sem pedig a bátyja, Alastair nem volt hajlandó erről beszélni.

– Mámán – sóhajtott fel Cordelia. – Tudom, még mindig abban reménykedsz, hogy apa talán megérkezik az esküvőre...

– Nem reménykedem, hanem tudom – jelentette ki Sona. – Nem számít, mi tartja fel, nem fogja kihagyni az egyetlen lánya esküvőjét.

Cordelia majdnem megrázta a fejét a csodálkozástól. Hogy lehet az édesanyjának ekkora hite? Az apja annyi születésnapot kihagyott, még Cordelia első rúnájának megünneplését is, a „betegsége” miatt, amiért végül letartóztatták és elküldték az idrisi Basíliásba. Mostanra elvileg meggyógyult, ám a távolléte nem sok jót ígért.

Csizmás léptek zaja hallatszott le a lépcsőn, aztán megjelent Alastair az előcsarnokban, lobogó sötét hajjal. Fess volt az új tweed télikabátjában, bár ráncolta a homlokát.

– Alastair – szólította meg Sona. – Te is mész erre a szánkópartira?

– Nem hívtak meg.

– Ez nem igaz – tiltakozott Cordelia. – Én csak azért akartam menni, Alastair, mert te is mész!

– Arra jutottam, hogy a meghívóm sajnálatos módon elkallódott a postán – legyintett Alastair. – Le tudom foglalni magam, anya. Van, akinek dolga is akad, és nem kószálhat odakint folyton.

– Komolyan mondom, ti ketten... – rázza a fejét rosszállóan Sona, amit Cordelia meglehetősen igazságtalannak érzett. Ő csak kijavította Alastair föllentését.

– Beszélnem kell Risával a holnapi napról – sóhajtott fel Sona a kezét a csípőjére téve. – Még mindig olyan sok a tennivaló.

– Neked *pihenned* kellene – szólt utána Alastair, miközben az anyja elindult a konyha felé vezető folyosón. Amint eltűnt szem elől, borús arccal Cordelia felé fordult. – Apánkra vár? – követelte a választ suttogva. – Még mindig? Miért kell gyötörnie magát?

– Szereti – vont vállat tehetetlenül Cordelia.

Alastair erre nem túl elegáns morgással felelt.

– *Csi! Khodah margam bedeh* – tette hozzá, amit Cordelia nagyon udvariatlannak talált.

– A szerelemben nincs mindig észszerűség – magyarázta, mire Alastair gyorsan elfordult. Már hónapok óta nem tett említést Charlesről Cordelia előtt, és bár kapott leveleket Charles gondos kézírásával, Cordelia többet is felbontatlanul talált a kukában. Némi szünet után hozzátette: – Attól még jó lenne, ha legalább küldene pár szót arról, hogy jól van. Anya kedvéért.

– Akkor fog visszajönni, amikor akar. Ahogy ismerem, a lehető legrosszabbkor.

– Te szeretnéd, hogy visszajöjjön, Alastair? – kérdezte Cordelia, egyik ujjával a gyapjúmuffot simogatva.

Alastairnek elhomályosult a tekintete. Éveken át óvta Cordeliát az igazságtól, kifogásokat találva az apjuk „rohamaira” és gyakori távollétére.

Néhány hónappal ezelőtt Cordelia megtudta, milyen lelki teherrel jártak Alastair erőfeszítései, s milyen láthatatlan sérüléseket igyekezett olyan szorgalmasan leplezni.

Mintha éppen válaszolni akart volna, amikor hótakaróval tompított patkódobogás hallatszott odakintről. Egy hintó sötét sziluettje állt meg a ház előtti villanyoszlopnál. Alastair félrehúzta a függönyt, és ráncolni kezdte a homlokát.

– Ez Fairchildék hintója – jegyezte meg. – James nem vette a fáradságot, hogy értesd jöjjön, ezért a *parabatai*ával végezteti el a dolgát?

– Ez nem volt szép – szólt rá élesen Cordelia. – Te is tudod.

– Lehet – felelte habozva Alastair. – Herondale elég kötelességtudó.

Cordelia nézte, ahogy Matthew Fairchild könnyedén leugrik a hintóról odakint. Képtelen volt elfojtani feltörő félelmét: mi van, ha James pánikba esett, és Matthew-t küldte el, hogy lefűjja vele a dolgokat az esküvő előtti este?

Ne légy nevelésés! – tette helyre magát határozottan. Matthew füttyrészve baktatott fel a lépcsőn. A havas fehér talajon itt-ott csizmanyom látszott. A hópelyhek máris megültek Matthew szőrmegalléros nagykabátjának vállrészén. Kristályosan csillogtak a szőke hajában, a hidegtől pedig kipirult a magasan ívelt orcája. Úgy festett, akár egy Caravaggio festette angyal, hóval cukrozva. Nem füttyörészne, ha rossz hírt hozott volna, ugye?

Mire Cordelia ajtót nyitott, Matthew éppen a havat topogta le az elegáns fűzős csizmájáról.

– Szervusz, drága – mondta Cordeliának. – Azért jöttem, hogy elvigyelek egy hatalmas dombra, ahonnan mindketten rozoga, irányíthatatlan fadarabokon fogunk leszáguldani.

– Mesésen hangzik – mosolygott Cordelia. – Utána mit fogunk csinálni?

– Rejtélyes oknál fogva visszamászunk majd a dombtetőre, hogy újból megtegyük. Ez valami hóval kapcsolatos mánia, azt beszélük.

– Hol van James? – szólt közbe Alastair. – Tudod, amelyikőtöknek itt kellene lennie.

Matthew ellenszenvvel méregette Alastairt. Cordeliának ismerős érzés szorongatta a szívét. Most már mindig ez volt, amikor Alastairnek a Vidám Zsiványok valamelyikével akadt dolga. Néhány hónapja hirtelen

mind szörnyen megharagudtak Alastairre, Cordeliának pedig fogalma sem volt, hogy miért. Képtelen volt rávenni magát, hogy rákérdezzen.

– Jamest elszólította egy fontos dolog.

– Milyen dolog? – faggatta Alastair.

– Nem a te dolgod – válaszolta Matthew szemlátomást elégedetten. – Ebbe jól belesétáltál, mi?

– Jobb, ha nem kevered bajba a húgomat, Fairchild – villant meg Alastair fekete szeme. – Tudom, milyen körökben mozogsz.

– Alastair, hagyd abba – kérte Cordelia. – Egyébként tényleg kihagyod Pouncebyék partiját, vagy csak borsot törtél anya orra alá? És ha az utóbbi, akkor szeretnél elkísérni engem és Matthew-t?

– Miért nincs rajtad még kalap sem? – pillantott rá Matthew-ra Alastair.

– Hogy eltakarjam ezt a frizurát? – intett Matthew elegánsan az aranylótincsei felé. – Eltakarnád a napot?

Alastair olyan arcot vágott, mintha a világ összes szemforgatása sem lenne elég.

– Én elmegyek sétálni – jelentette ki.

Azzal szó nélkül kísért a havas éjszakába. A távozásának zaját tompította a csizmája nyomát elnyelő hó.

Cordelia felsóhajtott, és elindult Matthew-val. Dél-Kensington úgy nézett ki, akár egy mesebeli város, fehér cukormázás házakkal meg az utcai lámpák köré vetülő, havas párából lágy fénykörökkel.

– Úgy érzem, mintha folyton bocsánatot kéne kérnem Alastair miatt. Múlt héten elsírta magát miatta a tejesember.

– Nekem soha ne magyarázkodj Alastair miatt! – segítette fel Matthew a hintóra. – Ellenfélként szolgál, akin gyakorolhatom a szellemeséget.

Azzal felpattant Cordelia mellé, s becsukta a súlyos ajtót. A hintó seyyemmel bélelt belsejét puha párnák és az ablakokat fedő bársonyfűgönyök tették otthonossá. Cordelia hátradőlt a padon, ahol biztatóan súrolta a karját Matthew nagykabátjának ujjai.

– Olyan, mint a ezer éve nem láttalak volna, Matthew – váltott témát boldogan. – Jól tudom, hogy az anyukád visszajött Idrisből? Charles pedig Párizsból?

Matthew édesanyja konzulként gyakran elutazott Londonból. Másik fia, Charles – Matthew bátyja – pedig újonc volt a Párizsi Intézetben, ahol politológiai képzést kapott. Charlesről mindenki tudta, hogy egyszer majd ő szeretne lenni az új konzul.

Matthew beletúrt a hajába, amivel szétzilálta a jégkristályokat.

– Ismered az anyámat. Amint kiszáll a hintójából, máris megint úton van. És persze, Charles nem vesztegette az időt, hogy hazajöjjön találkozni vele. Ezzel emlékezteti a Párizsi Intézetet, hogy milyen közel áll a konzulhoz, aki nagyon is függ az ő tanácsától. Prédikál apának és Martin Wentworthnek. Amikor eljöttem, éppen félbeszakította a sakkjátszmájukat, hogy megpróbálja erővel bevonni őket egy beszélgetésbe a francia alvilágiak politikájáról. Wentworth kissé kétségbeesettnek tűnt. Biztos azt remélte, hogy Christopher megint felrobbant valamit a laborban, hogy legyen alkalma megszökni.

– *Megint felrobbant...?*

– Kit majdnem leégette Thomas szemöldökét a legutóbbi kísérletnél – vigyorgott Matthew. – Azt mondja, közel jár ahhoz, hogy akár csak rúnák közelében meggyulladjon a puskapor, de Thomasnak nem maradt szemöldöke, amit feláldozhatna a tudományért.

Cordelia töprengett, hátha eszébe jut valami mondanivaló Thomas szemöldökéről, ám nem jutott.

– Rendben – fonta végül maga köré a karját. – Feladom. Hol van James? Megijedt és útnak eredt Franciaországba? Esküvő lefűjva?

Matthew elővett egy ezüst laposüveget a kabátzsebéből, és ivott egy kortyot, mielőtt válaszolt. Időt akart nyerni ezzel? Valóban aggodalmasnak tűnik egy kissé – gondolta Cordelia –, holott az idegességet és Matthew-t ritkán lehetett egy lapon említeni.

– Az én hibám, attól tartok – ismerte be. – Vagyis az enyém és a többi Vidám Zsiványé, hogy pontosítsunk. Az utolsó pillanatban jöttünk rá, hogy nem hagyhatjuk, hogy Jamesnek bekössék a fejét anélkül, hogy rendeznénk neki egy bulit. Az én feladatom, hogy te ne sejts semmit a botrányos fejleményekből.

Cordelián eluralkodott a megkönnyebbülés. James nem hagyta el. Persze hogy nem. Sohasem tenné. Elvégre ő James.

– Miután az előbb elmondtad nekem, hogy botrányos fejlemények lesznek, nem buktál bele a küldetésedbe? – húzta ki magát Cordelia.

– Egyáltalán nem! – Matthew ivott még egy kortyot a flaskából, mielőtt visszarakta a zsebébe. – Csak annyit mondtam neked, hogy James a barátaival tölti az esküvője előtti estét. Ez akár azt is jelentheti, hogy a bajorországi tündérek történetét tanulmányozva teázgatnak. Az én feladatom gondoskodni arról, hogy ne értesülj másképp.

– És hogyan szándékozod ezt megvalósítani? – mosolyodott el önkéntelenül Cordelia.

– Természetesen úgy, hogy elkísérlek a saját botrányos fejleményeidhez. Ugye nem gondoltad, hogy *tényleg* Pouncebyék partijára megyünk?

Cordelia félrehúzta a függönyt, és a hintó ablakán át kinézett az éjszakába. Kensington fákkal szegélyezett és hófödte utcái helyett a West End külső széléhez érkeztek. A keskeny utcákat sűrű köd borította, s emberek tucatjai lófráltak arra, tucatnyi nyelven beszélve, és olajshordókban rakott tűz fölött melengették a kezüket.

– Soho? – kérdezte kíváncsian. – Mi a... a Hell Ruelle?

– Mi más? – vont fel a szemöldökét Matthew. A Hell Ruelle egy alvilági éjszakai klub és szalon volt, ami minden héten kinyitott néhány estére a Berwick Street egyik kívülről semmitmondó épületében. Cordelia eddig kétszer merészkedett oda, hónapokkal korábban. Emlékezetes látogatások voltak.

Elengedte a függönyt, és odafordult Matthew-hoz, aki éppen fürkészte őt.

Cordelia úgy tett, mintha elfojtana egy ásítást.

– Komolyan, már megint a Ruelle? Olyan gyakran járok oda, mint a női bridzsklubba. Biztosan tudsz ennél botrányosabb helyet is, nem?

– Arra kérsz, hogy elvigyelek a Borotvált Vércsászár Fogadjába? – vigorgott Matthew.

– Olyan hely nem is létezik – csapott rá Cordelia a muffjával. – Nem vagyok hajlandó elhinni.

– Hidd el nekem, hogy létezik néhány botrányosabb hely a Ruelle-nél, de nem várhatnám el, hogy James megbocsásson nekem, ha elvinnélek bármelyikbe is – jelentette ki Matthew. – Nem sportszerű húzás, ha az ember megrontja a *parabatai*ának a menyasszonyát.

Cordeliából kifogyott a kacaj; hirtelenjében nagyon fáradtnak érezte magát.

– Jaj, Matthew! Tudod, hogy ez egy kamuesküvő. Nem számít, mit csinállok. Jamest nem fogja érdekelni.

Matthew mintha habozott volna. Cordelia felhagyott a szerepjátékkal, amin nyilvánvalóan megdöbbsent. Ám soha nem maradt sokáig szótlán.

– De, érdeklí – felelte, ahogy a hintó rákanyarodott a Berwick Streetre. – Talán nem úgy, ahogy mások képzelik. Szerintem nem lesz nehéz házasságban élni Jamesszel, és csak egy évig fog tartani, ugye?

Cordelia behunyta a szemét. Ebben állapotodott meg Jamesszel: egy év házasság, hogy tisztára mossák mindkettejük hírnevét. Aztán Cordelia beadja majd a válópert. Jó viszonyban elválnak, és barátok maradnak.

– Igen – mondta. – Csak egy év.

A hintó éppen egy utcai lámpa alatt állt meg, aminek a fénye rávilágított Matthew arcára. Cordelia érezte, hogy kissé összeszorul a szíve. Matthew pont annyit tudott, mint amennyit mindenki más – még Jamest is beleértve –, mégis, volt valami a tekintetében. Cordelia megjéjt egy pillanatra, hogy a fiú talán megsejtette, mi a kirakós játék utolsó darabkája. Az, amit Cordelia saját magán kívül mindenki előtt eltitkolt. Képtelen volt elviselni, ha sajnálták. Képtelen lett volna elviselni, ha bárki megtudja, milyen szörnyen szerelmes Jamesbe, s mennyire azt kívánja, hogy bár csak igazi házasságra lépne vele.

Matthew kinyitotta a hintó ajtaját, így már látszott a Berwick Street olvadt hótól fénylő burkolata. Kiugrott, és a kocssal folytatott rövid beszélgetés után lesegítette Cordeliát is.

A Hell Ruelle-t a Tyler's Court szűk sikátorán keresztül lehetett megközelíteni. Matthew karon fogta Cordeliát, és együtt elindultak a sötétben.

– Eszembe jutott, hogy mi talán tudjuk az igazat, de az Enklávė többi tagja nem. Emlékezz vissza, milyen patkányok voltak, amikor megérkeztek Londonba. Most pedig úgy tűnik annak az önelégült bagázsnak, hogy hozzámész az ország egyik legkelendőbb agglegényéhez. Nézd meg Rosamund Wentworthöt! Fogta és eljegyeztette magát Thoby Baybrookkal, csak hogy megmutassa: nem te vagy az egyetlen, aki férjhez megy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tényleg? – csodálkozott Cordelia. Igencsak szórakoztatta a helyzet. Eszébe sem jutott, hogy bármi köze lehet Rosamund hirtelen jött bejelentéséhez. – De úgy tudom, hogy az egy szerelmi házasság lesz.

– Én csak annyit mondok, hogy az időzítés kérdéseket vet fel – legyintett lazán Matthew. – A lényeg, hogy akár örülhetnél is, amiért téged irigyl egész London. Mindenkinnek, aki gonoszkodott veled, amikor megérkeztél, és mindenkinnek, aki lenézett téged az apád miatt, vagy pletykákat suttogott rólad, mardosni fogja a szívét az irigység, miközben azt kívánják majd, hogy bárcsak a helyedben lennének. *Élvezd ki!*

– Te mindig, minden problémára megtalálsz a legdekadensebb megoldást.

– Úgy vélem, hogy a dekadencia igen lényeges perspektíva, amit mindig figyelembe kell venni.

Odaérték a Hell Ruelle bejáratához, és beléptek egy ajtón, ami súlyos drapériákkal teli, szűk folyosóra vezetett. A folyosó szemlátomást karácsonyi díszben pompázott (pedig az ünnepekig még hátra volt néhány hét); a drapériákat fehér rózsákkal és piros pipacsokkal tűzdelt zöld ágak díszítették.

Az apró szalonok labirintusában megtalálták az utat a Ruelle nyolcszögletű nagyterméhez. A szoba átváltozott: szabályosan elrendezett fák csillogtak lecsupaszított ágakkal és fehérre festett törzzsel, sötétzöld koszorúkkal és lelógó piros üvegömbökkel. Egy ragyogó falfestmény erdei jelenetet örökített meg: hófödte fenyőligettel övezett gleccsert, ahol baglyok kukucskáltak ki a fák közül. Egy fekete hajú, kigyótestű nő tekeredett az egyik villám sújtotta fa köré; aranyfestéktől csillogtak a pikkelyei. A terem elülső részében Malcolm Fade, a londoni főboszorkánymester egy tündércsapat bonyolult táncát vezette.

A padlón kupacokban állt valami hőszerűség, ami közelebről megnézve gondosan felaprított fehér papírnak bizonyult, ahogy fel-felszállt az alvilágiak táncától. Persze, nem táncolt mindenki: a szalon vendégei közül sokan kis kerek asztalok köré gyűltek, kezükben forralt borral teli rézbögrét szorongatva. Nem messze egy vérfarkas és egy tündér ült egymás mellett, akik az írországi öngazgatás kérdéséről vitatkoztak. Cordelia mindig ámuldozott, milyen sokféle alvilági figura jár a Hell Ruelle-be. Mintha félretették volna a vámpírok és a vérfarkasok meg az